

Arrest

nr. 343 897 van 2 april 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 26 april 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 februari 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De Raad heeft in een beschikking van 26 februari 2026 geoordeeld dat het niet is vereist dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen en dat het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure kan worden verworpen op volgende grond:

“De bestreden beslissing is een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

Het enig middel lijkt, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Verzoeker kan niet dienstig de schending opwerpen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling heeft immers betrekking op een verwijderingsmaatregel wat de bestreden beslissing niet is.

Verzoeker werpt op dat er “onvoldoende of geen rekening [werd gehouden]” met bestaande familiebanden, aangetoonde vriendschapsbanden en een onafgebroken verblijf in het Rijk sedert 2007. Hij wijst hierbij op het feit dat hij volledig geïntegreerd is, perfect Frans spreekt, een diploma automechanica heeft en hier onmiddellijk een professionele activiteit kan aanvatten.

Verzoekers betoog mist manifest feitelijk grondslag. Het is niet omdat de door verzoeker aangehaalde elementen niet weerhouden werden als buitengewone omstandigheden dat er daarom sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers overtuiging dat er geen sprake is van een zorgvuldig onderzoek kan bezwaarlijk tot een ander oordeel leiden.

In de bestreden beslissing kan gelezen worden: "Betrokkene haalt aan dat er familie van hem in België zou verblijven. Hij zou meer bepaald bij zijn nicht inwonen. Echter, betrokkene bewijst de familieband niet. Wat betreft het feit dat hij bij zijn nicht zou inwonen, verklaart betrokkene niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid zou vormen waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Verder blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is".

Verzoeker gaat hier niet in concreto op in en toont op geen enkele wijze aan dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in België in de zin van artikel 8 EVRM met een nicht van hem.

Voorts heeft verweerder duidelijk in de bestreden beslissing aangestipt dat verzoeker "sinds december 2007 in België" verblijft, waarna hij uitgebreid ingaat op alle procedures die verzoeker tevergeefs doorlopen heeft, zoals "vijf verzoeken om internationale bescherming" en "al twee keer een verblijfsmachtiging (...)op basis van humanitaire redenen". Hij kreeg "herhaalde afwijzingen van verblijfsprocedures en instructies om het Belgische grondgebied te verlaten" maar "mijnheer [heeft] nooit gevolg gegeven aan deze instructies. (...).

Verder worden in de bestreden beslissing de door verzoeker in zijn verzoekschrift opgeworpen elementen die verband houden met zijn integratie en lang verblijf duidelijk besproken maar niet weerhouden als buitengewone omstandigheden. Verzoeker gaat opnieuw niet in concreto in op de door verweerder gedane beoordeling en toont derhalve niet aan dat ze kennelijk onredelijk dan wel onzorgvuldig is. Alleszins is de gedane beoordeling van de betrokken elementen in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelt immers dat omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (cfr. bijv. RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

In de bestreden beslissing kan gelezen worden: "De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de sociale banden in België maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt".

Ook hier brengt verzoeker niets tegen in. Alleszins is het zo dat in geval van een illegaal verblijf enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM zal worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Verzoeker toont niet aan dat zijn situatie dergelijke uitzonderlijke omstandigheden vertoont. Verzoekers theoretisch betoog inzake artikel 8 EVRM toont daarvan geen schending aan. De Raad voegt er voor de volledigheid aan toe dat de bestreden beslissing geen weigering van voortgezet verblijf betreft. In een dergelijke situatie gebeurt geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, zodat verzoeksters betoog over een inmenging in zijn privé-of gezinsleven dan ook dienstig is."

In casu heeft geen van de partijen, binnen de in artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalde termijn van vijftien dagen na het versturen van voormelde beschikking, gevraagd om te worden gehoord.

Hieruit volgt dat de partijen op grond van artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet worden geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond.

Bijgevolg wordt het beroep verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA,

R. AHMETOV,

De griffier,

R. AHMETOV

kamervoorzitter,

toegevoegd griffier.

De voorzitter,

M. EKKA